МИРИСАЛЕ СУ НА ЉУБАВ

Руке су јој увек биле брашњаве. Устајала би у цик зоре и месила кифлице. Са џемом и сиром. И мекике. Будио нас је мирис тек испеченог пецива. На столу смо поред бакиних чаролија од пецива затицали бокал топлог, тек помуженог млека (пију ли га таквог данашња деца?). Обавезно је ту била и тегла слатког од белих трешања (прави ли га ико данас?).

Дочекивала нас је насмејана и увек узвиком: "Где сте спавалице?" Пољубила би свакога у косу ("стари људи не љубе децу у образ, говорила је". Није ми било јасно због чега). Гледала је са задовољством како се утркујемо ко ће више да поједе ("једите, једите, треба да порастете") и била тужна ако неко од нас није имао апетит.

Волела сам њену кухињу. Старински зелени креденац на коме је држала тегле са слатким. Велики правоугани сто заузимао је место у средини, шест истих столица и две "распарене". На супротној страни од креденца, кауч. На њему би понекад, онако уморна, задремала после ручка.

Да, био је ту и незаобилазни смедеревац. Нисмо имали прилике да видимо како греје, јер смо долазили само за летње распусте. Бака је ручкове спремала у летњој кухињи, а ми смо се такмичили ко ће пре и ко ће више да донесе нацепканих дрва.

По цео дан смо јурцали по дворишту. Тражили детелину са четири листа и попино прасе.

Понекада бисмо у рано, још свеже јутро ишли са баком на оближњу ливаду да скупљамо лековито биље. Упознала нас је са хајдучком травом, подбелом, мајчином душицом, жалфијом... Волела сам мирисе тих јутара.

Увече би нам скувала миришљави чај који смо пили уз пржена јаја са сиром.

Није било потребе да нас тера у кревет. Онако уморни, опијени сунцем и безбројним авантурама, очи су нам се склапале већ при последњим залогајима.

Дочекивала нас је сваког лета нестрпљиво, на капији, раширених руку и радошћу која јој се осликавала на лицу. Мислим да се крају школске године радовала више од нас. "Срећна сам кад кућом одјекује ваш смех", говорила је.

Кришом би ивицом мараме, брисала сузе када смо одлазили. Дуго би нам махала и мени се чинило да се некако смањује.

Како смо расли, рађала су се нова интересовања, догађале прве љубави и нове обавезе.

Почели смо да скраћујемо наше боравке код баке. Није нам замерала. Била је срећна што смо ту. Нисмо више јурцали по дворишту, већ смо седели са баком и слушали њене приче. Говорила нам је о својој младости, о томе како је "побегла" за деду (ми смо је задиркивали), о њеној срећи када смо нас седморо, једно по једно улазили у њен живот. Сећала се сваке ситнице нашег одрастања. Чудили смо се томе...

Волела је да нам дели „животне лекције“. Ми смо се, на понеку смејали. „Бако, сада је друго време.“ Миловала нас је својим погледом.

И данас, тај поглед могу мислима да призовем. Греје ме у неким тужним, „хладним“ данима.

Да, сећам се, руке су јој увек биле брашњаве. Топле и меке. Мирисале су на љубав.